

พระเทพสิงหนุราจารย์ (หลวงพ่ोजรัญ) ที่ข้าพเจ้ารู้จัก (๒)

ชัยวัฒน์ เกตุปรัชชาสวัสดิ์

P17017

ข้าพเจ้าเคยเขียนบทความถึงหลวงพ่อก่อน เมื่อครั้งหลวงพ่อยังอยู่ในสมณศักดิ์พระราชสุทธินาถมณฑล (จรัญ จิตตมโฆ) และได้ลงพิมพ์ในหนังสือกฏแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๕ ในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อก่อน วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๔ เจริญครบอายุ ๗๓ ปี

ความเดิมมีว่า ข้าพเจ้าเกิดที่ตำไลไม้ดัด อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๔๗๘ เวลา ๑๗.๔๕ นาฬิกา เรียนหนังสือจบที่โรงเรียนไม้ดัด อำเภอบางระจัน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ แล้วหยุดเรียน ต่อมาได้สมทบกับโรงเรียนเทศบาลเมืองสิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี (โรงเรียนวัดโพธิ์แก้วนพคุณ) สอบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ได้ หลังจากนั้นข้าพเจ้าเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ได้สมัครสอบ ม.๑ ถึง ม.๘ สอบไล่ได้ ม.๓, ม.๖, และ ม.๘ แผนกวิทยาศาสตร์ ใช้เวลา ๓ ปี เข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ระหว่างปี พ.ศ.๒๔๙๙ – พ.ศ. ๒๕๐๒ รวม ๔ ปี สำเร็จวิชา นิติศาสตร์บัณฑิตและวิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์บัณฑิต ต่อมาอีกหนึ่งปี ข้าพเจ้าสอบความรู้ชั้นเนติบัณฑิตได้ พอดีกับกรมอัยการเปิดรับสมัครอัยการ ข้าพเจ้าสามารถสอบเข้าเป็นอัยการได้ในปีเดียวกันนั้น ข้าพเจ้ารับราชการในตำแหน่งรองอัยการสูงสุด เกษียณอายุราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙ และในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๙ นั้นเอง ข้าพเจ้าได้บรรจุเข้าทำงานในเนติบัณฑิตยสภา ข้าพเจ้าได้รู้จักกับหลวงพ่ोजรัญ จิตตมโฆ ก่อนที่จะเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ดังกล่าวแล้ว

เนื่องด้วยมีบุคคลสอบถามข้าพเจ้าถึงความเจ็บป่วยและสมองกลับมาใช้ได้เหมือนเดิม ข้าพเจ้าจึงขอเล่าในหนังสือนี้ตามลำดับเรื่องที่เกิดขึ้นดังนี้

วันนั้นเป็นวันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลาประมาณ ๑๖.๓๐ น. ข้าพเจ้าขับรถยนต์ จากเนติบัณฑิตยสภาตั้งใจที่จะไปงานมงคลสมรสของลูกเพื่อนที่โรงแรมดุสิตธานี ระหว่างทางข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะขับรถไปไม่ตรงทาง จึงเปลี่ยนใจไม่ไปงานและพยายามที่จะขับรถกลับบ้าน เมื่อถึงสี่แยกมักกะสัน ก็มีคนขับรถคันหนึ่งพยายามบังคับให้ข้าพเจ้าจอดรถข้างทาง เมื่อข้าพเจ้าจอดรถข้างทาง ชายคนนั้นบอกว่าข้าพเจ้าขับรถชนรถของเขา ข้าพเจ้าได้ตอบไปว่าไม่ได้ขับรถชนรถของเขาแต่อย่างใด ชายคนนั้นได้หันไปบอกกับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เดินมาอยู่ข้างรถของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าไม่สบายให้โทรศัพท์บอกทางบ้านด่วน ส่วนที่ข้าพเจ้าขับรถชน เขาไม่เอาเรื่อง เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ใช้โทรศัพท์มือถือของข้าพเจ้าแจ้งไปยังภรรยาของข้าพเจ้า ไม่นานนัก ภรรยาของข้าพเจ้าซึ่งเป็นแพทย์ระดับ ๑๐ ที่ปรึกษากรมการแพทย์ได้มาถึง และได้พาข้าพเจ้าไปที่โรงพยาบาลพญาไท ๑ เมื่อประมาณ ๒ ท่วม แพทย์รีบนำตัวข้าพเจ้าเข้าห้อง ไอซียู ข้าพเจ้าค่อย ๆ หมดความรู้สึกไป ผลการตรวจแพทย์พบเส้นโลหิตฝอยแตกในสมอง ข้าพเจ้าเคยสั่งภรรยาของข้าพเจ้าเอาไว้ว่า ถ้าเป็นอะไรก็ตามห้ามผ่าตัดเป็นอันขาด แม้จะถึงแก่ความตายก็ยอม เดชะบุญภรรยาข้าพเจ้าได้โทรศัพท์ถึงหลวงพ่ोजรัญ (ขณะนั้นอยู่ในสมณศักดิ์พระราชสุทธินิญาณมงคล) เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หลวงพ่ोजรัญได้กรุณานั่งเฟ่งพลังจิตมาช่วยจนจนถึงวันรุ่งขึ้นปรากฏว่าเลือดที่ออกในสมองก็หยุดไหล

ข้าพเจ้าได้รักษาตัวในโรงพยาบาลพญาไท ๑ ประมาณ ๑๐ วัน ได้ขอย้ายไปอยู่ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าอีกประมาณ ๑๐ วัน จึงได้ออกจากโรงพยาบาลกลับไปพักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน และก็มาทำงานที่เนติบัณฑิตยสภาต่อไป และในการรักษาพยาบาล ข้าพเจ้าได้ใช้วิธีการช่วยเหลือตนเองดังนี้

๑. หลวงพ่อจรัญได้เคยสั่งให้สวดพาหุงมหากา ข้าพเจ้าได้สวดตอนเช้ามือแล้ว เดินจงกรมต่อด้วยการนั่งสมาธิ การเดินจงกรมทำให้เกิดการขังน้ำหนักระหว่างขาขวา และขาซ้าย เมื่อจะนั่งสมาธิจะไม่เกาะสิ่งใดเป็นอันขาด ค่อย ๆ ปล่อยแขนลงพร้อมกับย่อตัวลงนั่งแล้วจึงจับขาขวาทับขาซ้าย มือขวาวางทับมือซ้ายและวางอยู่บนตัก หลังตาพร้อมกับภาวนาว่า พองหนอ เมื่อหายใจเข้า และยุบหนอ ในเวลาหายใจออก การทำเช่นนี้ มือขวาซึ่งเกร็ง เพราะโรคภัยไข้เจ็บจะค่อย ๆ หายเกร็งไป การสวดมนต์ เดินจงกรม และนั่งสมาธิ ในตอนเช้าจะใช้เวลาประมาณ ๑ ชั่วโมงก็ต้องหยุด เพราะต้องรีบอาบน้ำแต่งตัวไปทำงานเมื่อเวลา ๐๗.๐๐ น.

๒. ข้าพเจ้าได้ใช้การเดินออกกำลังกาย โดยเดินออกจากบ้านซึ่งอยู่ที่เขตดินแดง ไปถึงสวนลุมพินีเป็นระยะทางประมาณ ๑๐ กิโลเมตร แล้วเดินรอบสวนลุมพินีเพียงรอบเดียว แล้วเดินทางกลับที่พักรวมเป็นระยะทางประมาณ ๒๐ กิโลเมตร เดินได้ประมาณ ๑๐ ครั้ง ก็ต้องหยุดเพราะภรรยาห้ามเดินเกรงจะเกิดอันตราย

๓. ภรรยาข้าพเจ้าขับรถไปส่งข้าพเจ้าที่เนติบัณฑิตยสภา ซึ่งจะใช้เวลาประมาณ ๔๗ นาที ในระหว่างเดินทางจะให้ข้าพเจ้าสวดอิติปิโสภควา พร้อมกับยกมือขวาขึ้นและวางลงที่เหนือเข่าในจังหวะของการสวดมนต์ จะเร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับ การสวดมนต์ การกระทำดังนี้ ทำให้มือขวาซึ่งป่วยด้วยโรคภัยมีอาการดีขึ้น

๔. ข้าพเจ้าได้ไปสวดมนต์ นั่งสมาธิ ที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี เป็นเวลา ๓-๕ วัน และมีอยู่ครั้งหนึ่งฝนตกถนนลื่น ปราบกว่าข้าพเจ้าได้ลื่นลงบันได สะโพกขวากระทบกับชั้นบันไดอย่างแรง ผิดสะโพกกลายเป็นสีเขียวและดำ ข้าพเจ้ากลับคิดว่าอาการเจ็บสะโพกขวาก็เพื่อรักษาโรคที่เกิดในทิศทางเดียวกัน ข้าพเจ้า

จึงปล่อยให้ร่อยช้าค่อย ๆ หายไปเอง และแล้วการเดินทางของข้าพเจ้าก็กลับดีขึ้นกว่าเดิม ก่อนที่จะล้มจนได้รับบาดเจ็บเสียอีก

ข้าพเจ้าใช้วิธีการรักษา ๔ วิธี ดังกล่าวนี้ ทำให้การทรงตัวดีขึ้น สมองก็ใช้ได้ เหมือนเดิมเช่นการเสนอให้สร้างพระบรมรูปฯ รัชกาลที่ ๖ ประดิษฐานไว้ที่หน้าอาคาร เนติบัณฑิตยสภา ข้าพเจ้าได้เสนอให้เนติบัณฑิตยสภาดำเนินการสร้างเสร็จเรียบร้อยไปแล้ว ยังเสนอให้เนติบัณฑิตยสภาสร้างพระบรมรูปฯ รัชกาลที่ ๖ ขนาดสูง ๙ นิ้ว กับ ขนาดสูง ๑๙ นิ้ว เสร็จเรียบร้อยแล้ว สมาชิกเนติบัณฑิตยสภาผู้จงรักภักดีต่างได้เข้า บูชากันจนหมดทั้งสองขนาด นอกจากนี้ข้าพเจ้าได้เสนอว่าควรที่จะสร้างห้องสมุดใช้ชื่อว่า “ห้องสมุดเนติบัณฑิตยสภาเฉลิมพระเกียรติ ๖ รอบพระชนมพรรษา” พร้อมทั้ง ประดิษฐานตราสัญลักษณ์งานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องใน โอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖ รอบ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๒ ที่หน้า ห้องสมุดด้วย ซึ่งเนติบัณฑิตยสภาได้เห็นชอบตามที่ข้าพเจ้าเสนอ ข้าพเจ้าได้หา รูปแบบและสถานที่ห้องสมุดที่เหมาะสม ก่อสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว

โดยที่อาคารเนติบัณฑิตยสภาได้มีการก่อสร้างพระบรมรูปพระบาทสมเด็จพระ มงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ไว้ที่หน้าอาคารเนื่องจากพระองค์ท่านเป็นผู้ทรงก่อตั้งเนติ บัณฑิตยสภาขึ้น แต่ด้วยเหตุที่พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ซึ่งถือ เป็นพระบิดาแห่งกฎหมายไทย ไม่มี รูปหล่อด้วยโลหะ ที่ชั้น ๔ ของอาคารเนติ บัณฑิตยสภามีแต่พระบรมสาทิสลักษณ์ของพระองค์ท่าน ข้าพเจ้าจึงคิดว่าน่าจะสร้าง พระรูปจำลองของพระองค์ไว้ด้วย จึงได้หารือกับท่านจรัญ ภัคดีธนากุล เลขาธิการ สำนักอบรมศึกษากฎหมาย แห่งเนติบัณฑิตยสภาว่าสมควรที่จะจัดสร้างพระรูปของ พระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์เนื้อโลหะ เพื่อนำประดิษฐานไว้ ณ ห้อง บรรยายกรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ชั้น ๔ ขนาดเท่าพระองค์จริง แทนพระบรม สาทิสลักษณ์เดิม ซึ่งท่านเลขาธิการสำนักอบรมฯ ก็เห็นชอบด้วย ข้าพเจ้าจึงได้

ดำเนินการศึกษาถึงว่า ควรจะจัดสร้างในพระอิริยาบถใดจึงจะเหมาะสม ซึ่งได้ข้อสรุปว่า ควรจะอิงพระรูปที่ประดิษฐานอยู่ ณ สนามหญ้าหน้าอาคารศาลยุติธรรม แต่พระรูปที่หน้าอาคารศาลยุติธรรม ทรงอยู่พระอิริยาบถประทับนั่ง พระหัตถ์ซ้ายทรงถือหนังสือ แต่เพื่อความสง่างาม ควรจะเปลี่ยนแปลงเพราะจะนำมาประดิษฐาน ณ หน้าห้องบรรยาย ชั้น ๔ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าควรจะเปลี่ยนจากพระอิริยาบถประทับนั่ง มาเป็นพระอิริยาบถประทับยืน ความสูงขนาด ๑ เท่าของพระองค์จริงจะเหมาะสมกว่า จึงได้ออกแบบให้จัดสร้างในพระอิริยาบถประทับยืนทรงครุย พระหัตถ์ซ้ายถือหนังสือ ค่าจัดสร้างตามที่ข้าพเจ้าตกลงไว้กับผู้รับจัดสร้าง ราคาองค์ละ ๑๗๐,๐๐๐ บาท โดยใช้เงินของกองทุนเฉลิมพระเกียรติจัดสร้าง ซึ่งในที่ประชุมคณะกรรมการเนติบัณฑิตยสภาก็ได้อนุมัติในหลักการให้จัดสร้างได้ตามรูปแบบที่เสนอในวงเงิน ๑๗๐,๐๐๐ บาท

ขออ้อนกล่าว กรณีที่ข้าพเจ้าขับรถยนต์เก๋งไปจนเกิดเหตุ ผลที่สุดข้าพเจ้าต้องไปนอนที่โรงพยาบาลนั้น ตอนเช้าของวันเกิดเหตุ ข้าพเจ้าพกพระเครื่องรวมประมาณ ๕๐ องค์ไปยังที่ทำงาน ซึ่งเป็นครั้งเดียวในชีวิตนี้ที่พกพระเครื่องมากถึงเพียงนั้น เมื่อจะกลับบ้านจึงบรรจุไว้ในกระเป๋าถือ ใส่ไว้ส่วนท้ายของรถ เมื่อเกิดเหตุแล้วปรากฏว่าพระไม่ได้สูญหายไปแต่อย่างใด แม้สร้อยคอพร้อมพระเครื่องก็ยังอยู่ครบเช่นเดียวกัน นอกนั้นทรัพย์สินอื่น ๆ ในรถก็อยู่ครบมิได้สูญหาย ยกเว้นหน้ารถเก๋งที่ข้าพเจ้าได้ชนเสาไฟฟ้ายุบเสียหาย ต้องซ่อม ๔ หมื่นบาทเศษ ถ้าข้าพเจ้ามิได้กล่าวเรื่องเหล่านี้ไว้ เกรงจะไม่ครบถ้วน

เมื่อพูดถึงเรื่องพระเครื่อง ขอพูดถึงพระเครื่องที่ระลึกพระเชื้อมแก้ว พระพุทธเจ้า พิธีวิสาขบูชาพระครูภาวนาวิสุทธิ ณ ประเทศลังกา วันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๑๕ เป็นขนาดความกว้าง ๓.๙ ซม. สูงประมาณ ๖.๔ ซม. ราคาที่เช่าหากันในท้องที่ประมาณ ๕,๐๐๐ บาท ต่อ ๑ องค์ เป็นพระที่หลวงพ่ोजรัญท่านสร้างขึ้นเอง ประมาณ ๑๐๘ องค์ ข้าพเจ้ามีโอกาสได้พบที่วัดอัมพวัน ๑ องค์ เจ้าของคิดค่าเช่า

บูชาองค์ละ ๗๕๐ บาท ตอนนั้นก่อนที่พระมีราคาเช่าองค์ละ ๕,๐๐๐ บาท ข้าพเจ้าไม่สนใจโดยเห็นว่าเป็นพระเครื่องใหญ่โต ไม่เหมาะสมที่จะคล้องคอ ต่อมาภายหลังได้ทราบถึงประวัติและการหายากของพระดังกล่าว จึงนึกเสียดายและอยากได้ไว้เคารพบูชา ตอนบ่ายของวันหนึ่ง พ.ศ. ๒๕๔๖ ขณะที่นอนพักผ่อนที่บ้าน จิตใจเร้าร้อนอยากไปสนามพระซึ่งอยู่ห่างจากบ้านประมาณ ๑ กิโลเมตรเศษ ผลที่สุดก็ตัดสินใจไปเยี่ยมสนาม ปรากฏว่ามีพระเขี้ยวแก้วของหลวงพ่ोजรัญอยู่ในแผงพระ ๑ องค์ ข้าพเจ้าได้เช่าบูชาราคา ๓๐๐ บาท ซึ่งมีหลงเข้ามาเพียงองค์เดียวตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นต้นมาจนถึงปีนี้ เป็นเรื่องที่ยากมาก ซึ่งพระเครื่องจำนวนน้อยจะหลงเข้ามาในสนามพระกรุงเทพมหานคร และดลบันดาลใจให้ผู้อยากได้ มีโอกาสพบเห็นอย่างน่ามหัศจรรย์ และได้เป็นเจ้าของพระในราคาถูกยิ่งอย่างนี้

นายชัยวัฒน์ เกตุปริชาสวัสดิ์ ผู้เขียน

นิติศาสตร์บัณฑิต สังคมสงเคราะห์ศาสตร์บัณฑิต

เนติบัณฑิต